

[Margrete Auken]

ke ud over det nordiske. Det er alle – inklusive den danske regering, i hvert fald når den er til møder i det nordiske – enige om er nødvendigt. Men hvorfor bruger man så ikke også Nordisk Ministerråd udadrettet, således at en del af forberedelsen og koordineringen finder sted i dette organ, som jo er lavet til at finde fællesnordiske strategier, så vi kan optræde nordisk, både hvor vi har mulighed for at gøre det samlet, og hvor vi nok er hver for sig, men har glæde af, at vores optræden bliver så fælles som muligt? Der ligger faktisk meget rige muligheder i at benytte sig af Ministerrådet, selv om det i samtlige nordiske udenrigsdepartementer vil kræve en hel del nytænkning. Her er det danske bestemt ikke det værste. Men det var vel også det, vi havde brug for.

Økonomiministeren (Niels Helveg Petersen):

Hr. Svend Auken spurgte helt specifikt i sit indlæg, hvorledes det var gået med Kommissionens forslag om en indsats imod skatteunddragelser i forbindelse med liberaliseringen af kapitalbevægelserne.

I opfølgning af Rådets vedtagelse om liberalisering af kapitalbevægelserne blev det pålagt Kommissionen at fremsætte forslag. Kommissionen fremsatte forslag om en slags kuponskat af rentetransaktioner, som skulle sikre, at der blev klippet 15 pct. på stedet, foreslog Kommissionen, af renteindtægterne ved udbetaling fra pengeinstitut til indskyder.

Det forslag har lidt en krank skæbne. Det har mødt stærk modstand fra en række lande ud fra i øvrigt temmelig forskellige synspunkter, og det må da også indrømmes, at det var ufuldkomment og ville blive et lidt besværligt instrument. Dette forslag har ikke kunnet nyde fremme i Rådet på grund af meget bastant modstand fra nogle særlige medlemslande.

Fra dansk side har vi i denne diskussion fremhævet, at den rigtige løsning på problemet er den, vi kender fra dansk lovgivning, hvor der er en automatisk indberetningspligt fra banker til skattemyndighederne om renter. Dette forslag har støtte fra adskillige lande, især fra Holland og Spanien, delvis fra Frankrig, men er ikke udkrystalliseret i et forslag fra Kommissionen og er altså i øjeblikket mere en idé end et egentligt forslag.

Til hr. Erhard Jakobsen vil jeg sige, at også jeg fandt, at der vel dagen igennem har været en

større enighed end på noget tidligere tidspunkt, og jeg vil gerne bekræfte hr. Erhard Jakobsens opfattelse af, at det ikke er en god idé og ikke – tror jeg – aktuelt, at man foreskriver bindende budgetretningslinjer for de enkelte lande i forbindelse med arbejdet med det økonomiske og monetære samarbejde.

Til hr. Gert Petersen har jeg en række betragtninger. Allerførst vil jeg på linje med hr. Jørgen Estrup gøre opmærksom på det dokument, som blev vedtaget enstemmigt den 11. april i år af den økonomiske sikkerhedskonference, og hvori markedsøkonomiens betydning for udviklingen i det europæiske samarbejde meget stærkt fremhæves. Det undrer mig, at SF i sin dagsorden taler om, at man skal udnytte alle mulighederne inden for CSCE og taler om at fremme respekten for menneskerettighederne, tilliden mellem staterne og overvindingen af delingen, men ikke taler om de centrale elementer, der indgår i CSCE-dokumentet vedrørende overgang til markedsøkonomiske systemer. Det havde dog haft en vis interesse. Hvis man vil tage CSCE-processen helt alvorligt, må man også tage den del af processen alvorligt.

Uden at det skal blive en lang oplæsning, vil jeg gerne omtale et par udvalgte centrale sætninger, således som også hr. Jørgen Estrup gjorde. Der tales om integration af alle lande i det internationale økonomiske og finansielle system. Der tales om økonomisk frihed for individet, som omfatter retten til frit at eje, købe, sælge og på anden måde udnytte ejendom. Der tales om den gradvise konvergens af økonomisk politik. Der tales endelig om, og det synes jeg måske er det mest interessante, at man erkender en sammenhæng mellem politisk pluralisme og markedsøkonomi. Det er da i hvert fald fundamentalt for udviklingen af det økonomiske samarbejde inden for det europæiske område.

En central betragtning i hr. Gert Petersens indlæg er følgende: »Der er en frygt hos os for, at EF kommer til at dominere i forhold til de østlige lande.« Jeg synes ikke, betragtningen er særlig relevant eller præcis, for det er nødvendigt at pege på, at de vesteuropæiske lande i forvejen – det gælder ikke kun EF-landene, men hele Vesteuropa, de nordiske lande, Schweiz og Østrig – er stærkt dominerende i forhold til de østlige i kraft af selve deres overlegenhed i levestandard og overlegenhed i øko-